

[Ole Henriksen]

hed, som man i hvert fald ikke kan udelukke.

Jeg sagde: »hvert ord tappes«, og hr. Melchior mente, det var det eneste, jeg kunne sige om det hetzprægede. Når jeg siger, at hvert ord tappes, så er det jo et spørgsmål om, til hvad brug der tappes. Her synes jeg vi har mange afskrækkende eksempler fra radiatorrådet i dag. Den debat, der foregår i offentligheden, er jo udslag af en hetz, som er rettet mod medarbejderne, som skal danse ballet på en nålespids for ikke at skride til højre eller venstre i det politiske spektrum. Det er jo den selvzensur, der gør, at man efterhånden risikerer at få en køsløs radio, hvor man ikke tør bevæge sig et skridt til den ene eller den anden side eller helt positivt give udtryk for, hvordan man mener en eller anden situation rent objektivt skal bedømmes. Det kan jo godt være – sådan synes jeg for det meste det er – at sandheden ligger til venstre i det politiske spektrum, og hvis en medarbejder følger det sandhedskriterium og vedkommende også mener, at sandheden ligger til venstre, så må han kunne give udtryk for det uden dagen efter at skulle overfaldes i radiatorrådet af nogle aktive lyttere, eller hvem det måtte være.

Formanden:

Hr. Melchior har ordet for en kort bemærkning.

Det er ikke nødvendigt, at al gang foregår i løb, vi har tid nok.

(Kort bemærkning).

Melchior (CD):

Jeg vil så nødig sinke de tilstedeværende yderligere.

Rengøringsdamerne er nævnt som et tilfældigt eksempel, men nu siger hr. Ole Henriksen, at rengøringsdamerne på rigshospitalet kan komme i ledelsen af Danmarks Radio. Ja, men efter forslaget skal rengøringspersonalet og alt muligt andet personale – nemlig alle de, der er organiserede, og som har en overenskomst med Danmarks Radio – have en særadgang. Jeg vil netop give rengøringspersonalet på rigshospitalet samme adgang som rengøringspersonalet i Danmarks Radio, og jeg vil give enhver organiseret eller uorganiseret person, som ikke har nogen re-

præsentanter ansat i Danmarks Radio, samme adgang. Slagterne skal da have samme mulighed for at komme derind som en fagforening, som har medarbejdere derinde.

Men det er ikke det afgørende. Det afgørende er dette med hetz og selvzensur og frygt for ingenting. Hvad er det for noget? Man er altså bange for at blive kritiseret dagen efter en udsendelse. Jo, det blev sagt. Hvor finder man en medarbejder – i et privat firma, på Københavns rådhus, i kulturministeriet, højt eller lavt lønnet, kort eller længe ansat – som kan fritages for at blive kritiseret for det, vedkommende har gjort eller sagt? Skal Danmarks Radios medarbejdere virkelig være de eneste mennesker i dette land, som er fuldstændig ansvarsfri?

Hvordan kritikken fremføres, det må man overlade til de valgte, og hvor sandheden ligger, det kan forskellige jo have forskellig opfattelse af. Sandheden er som bekendt en ligning med flere rigtige løsninger. Fra den eksakte videnskab matematikken kender vi regnestykker, der har mere end én rigtig løsning, den ene udelukker ikke den anden, og hverken hr. Ole Henriksen eller jeg kan tage patent på, hvor sandheden ligger. Forskellen på os er, at hr. Ole Henriksen forsøger på det.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Jeg tror, vi skal lade hetzsnakken ligge. Jeg vil bare påpege, at i § 11, stk. 1, nr. 4, står der, at de organisationer og faglige sammenslutninger, der har overenskomst med Danmarks Radio, udpeger en repræsentant. Der er ingen, der siger, det skal være en, der absolut arbejder på den pågældende arbejdsplads. Det kan lige så godt være en kulturelt og radiointeresseret person, som befinder sig i organisationen et eller andet sted, man kunne sætte ind. Jeg kunne som eksempel nævne Louis Andersen fra Typografforbundet – hvis den medarbejdergruppe er repræsenteret i radioen, det kan jeg ikke sige. Altså en fagligt og kulturelt interesseret. Mølgaard fra SID var et udmærket eksempel, som kunne drages ind. Der er ingen, der siger, det absolut skal være en, der er ansat i huset.

Hermed sluttede forhandlingen.